

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ZÁŘÍ 2017

***Děkujeme všem, kteří se podíleli jakýmkoliv způsobem
na opravě fasády severní stěny farní budovy.***

ÚVODNÍ SLOVO

V zářijovém Hejčínském oku najdete ohlédnutí za Celostátním setkání mládeže, které se konalo v polovině srpna v Olomouci.

Během měsíce srpna se opravila severní stěna farní budovy, která již řadu let byla oprýskaná. Za pomoci farníků se otloukla v sobotu 4. 8. stará omítka. Byl jsem mile překvapen, že na brigádu, která byla vyhlášena pouze s týdenním předstihem, přišlo v průběhu dne 14 lidí, což byl dostatečný počet, aby se podařilo udělat vše, co bylo naplánováno. Ještě jednou děkuji za účast i modlitby, neboť nedošlo k žádnému pracovnímu úrazu.

V létě odešel karmelitánský postulant Norbert Smeja do mezinárodního noviciátu v Salamance ve Španělsku.

Na konci srpna začala v kostele poslední etapa restaurování výmalby. Zbývá zrestaurovat prostor pod kůrem a dvě boční kaple u sedes a křtitelnice. Moc prosím o pomoc při úklidu kostela před nedělními bohoslužbami. Prosím sledujte proto termín úklidu oznámený v ohláškách v kostele nebo na webu farnosti.

Emma Koupilová, která vede mládežnickou scholu, chce rozjet „Scholinku“ – scholu pro školní děti. Jestliže Cherubínek pomáhá předškolním dětem k porozumění bohoslužby slova, tak Scholinka má napomoci zapojit školní děti víc do liturgického dění. Na vás rodičích záleží, zda se Scholinka uchytlí. Prosím zapojte do ní své děti. Podrobnosti najdete uvnitř Oka.

Před pár lety proběhl ve farnosti „Kurz Alfa“, který dobrým způsobem nabízí nevěřícím a hledajícím seznámení s naší křesťanskou vírou. Zajištění kurzu je však náročné pro organizační tým. Vzhledem k tomu, že Kurz Alfa běží nyní každým rokem u sester františkánek, tak nemám v úmyslu jej organizovat u nás v Hejčíně. Ale chci vás povzbudit, abyste se v modlitbě zeptali Pána, jestli by neměl ve vašem okolí někoho, koho byste měli oslovit a pozvat na Kurz Alfa. Podrobnosti najdete v informacích.

Ježíš nám dal jako příkaz, abychom šli k lidem a mluvili s nimi o něm, seznamovali je s evangeliem a učili křesťanské víře. (srov. Mt 28,18–20) Možná některé z nás ani nenapadlo, že nemít toto na paměti a nekonat to je nesplněním Ježíšova příkazu.

Přeji vám všem požehnané září a zvláště rodičům vyprošuji moudrost Ducha Svatého při uspořádání týdenního rozvrhu dětí. Nezapomeňte na Ježíše!

P. Marian

FATIMA A KARMELO (1)

V letošním roce si celá katolická církev připomíná sté výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě a to pro nás může být příležitostí, abychom se hlouběji zamysleli nad významem této události pro církev a celý svět. Nemělo by nám však jít jen o to, „připomínat si věci minulé“ – chtěla bych se spolu s vámi zároveň zamyslet nad poselstvím a výzvami, jaké Fatima může přinášet pro náš přítomný duchovní život, a také najít souvislosti, které existují mezi fatimským zjevením a karmelitánskou spiritualitou.

Průběh fatimských zjevení

Nejprve si stručně připomeňme průběh fatimských událostí: ty začaly v roce 1916 trojím zjevením anděla sourozencům Martovým – osmiletému Františkovi a šestileté Hyacintě – a jejich sestřenici, devítileté Lucii Santosové. Po této duchovní přípravě přijímaly děti každý měsíc od 13. května do 13. října 1917 zjevení Panny Marie. Tento cyklus šesti zjevení byl ukončen slunečním zázrakem, který se odehrál před zraky sedmdesáti tisíc lidí.

Panna Maria děti naléhavě žádala, aby se modlily, zvláště růženec, a činily pokání za spásu hříšníků. Zjevila jim tři tajemství: prvním bylo vidění pekla, druhé obsahovalo pokyny Panny

Marie, které se týkaly záchrany lidí i celého světa, třetí, jež bylo odtajněno až v r. 2000 na popud sv. Jana Pavla II., vyzývalo k pokání a prorockým způsobem zobrazovalo dějiny církve, zvláště 20. století.

Mariánská zjevení ve Fatimě byla po důkladném teologickém šetření uznána církví jako pravá dne 13. října 1930. Sourozenci František (1908–1919) a Hyacinta (1910–1920) se stali obětí epidemie španělské chřipky; blahořečení byli ve Fatimě papežem Janem Pavlem II. dne 13. května 2000 a ve stejný den byli letos papežem Františkem ve Fatimě i svatořečení. Jejich sestřenic Lucie (1907–2005) se stala řeholnicí a jako bosá karmelitka přijala jméno sestra Lucie od Ježíše a Neposkvrněného Srdce. V současnosti probíhá její beatifikační proces.

Historie mariánských zjevení

Alespoň zběžně si můžeme načrtnout roli soukromých mariánských zjevení v životě církve.¹ Je zajímavé, že tento jev v průběhu staletí silně narůstal.

V prvním tisíciletí byla tato zjevení velmi řídká, v každém století je jich historicky dostupných ne více než pět. Většinou byla spojena se vznikem nějaké mariánské svatyně (např. v Zaragoze a Římě) nebo sloužila k oslavě nějakého populárního světce (sv. Martina, sv. Ambrože).

Od 10. do 18. století je mariánských soukromých zjevení zaznamenáno v každém století již několik desítek a často jsou spojena s počátky řeholních řádů (sv. Dominik, sv. František z Assisi, sv. Šimon Stock) nebo velkými mystickými postavami středověku (např. sv. Bernard z Clairvaux, sv. Gertruda z Helfty, sv. Brigita Švédská, sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu). Zjevení v této době sloužila zvláště (kromě osobního přínosu pro samotné jejich příjemce) k postupnému definování mariánských dogmat (neposkvrněného početí a nanebevzetí).

V 19. století se uznaných zjevení uskutečnilo již 106, a ve století dvacátém dokonce 426. Je tedy patrný strmý vzestup

jejich počtu, který má jistě celou řadu příčin – mezi jiným je to nedostatek dochovaných záznamů v prvním tisíciletí, vzrůst mariánské úcty ve středověku a ve 20. století možnost jejich velké medializace.

Přesto v nich můžeme pozorovat jistý zlom či posun: od r. 1830, kdy se Panna Maria zjevila svaté Kateřině Labouré a předala jí svou zázračnou medailku, začíná velká série mariánských zjevení 19. a 20. století (k nimž patří zvláště ta, jejichž dějištěm byla tato místa: La Saletta, Lurdy, Fatima, Banneux, Amsterdam a Kibeho), která můžeme nazvat „zjeveními moderní doby“. I tato zjevení mají – tak jako ona předchozí – svou mystickou stránku, vizionářům jsou sdělována tajemství pro jejich duchovní život; do popředí se však dostává jejich charismatický význam – jsou službou pro dobro církve, a jejich velký sociální dosah – pomocí masmédií se zprávy o nich rychle šíří, a ona tak svým poselstvím zasahují celý svět.

Tato zjevení se tak stávají jedním z významných prvků spirituality naší doby a jsou předmětem kultu na celém světě (sochy Panny Marie Lurdské se nacházejí v mnoha kostelích; vzniká fatimský apoštolát atd.).

Role Panny Marie

Právem se můžeme ptát, proč se ve velké většině tato nadpřirozená zjevení týkají Matky Boží. Odpověď můžeme hledat v jejím poslání, které jí pod křížem dal její Syn – jedná se o konkrétní projev Mariiny mateřské péče o církev.

Mariina mateřská služba se nevyčerpala za pozemského života Krista, ale pokračuje v dějinách jeho mystického těla. Ve zjeveních Maria vystupuje podobným způsobem jako v Písmu – tedy jako ta, která nese lidem Krista a která ho znovu rodí v lidských duších. Tak jako vtělený Bůh přišel do tohoto světa skrze Marii, tak prostřednictvím Marie Bůh znovu svým slovem zasahuje do dění v církvi.

Maria tedy ve zjeveních vykonává svou funkci Matky. Je zde zosobněním poslání církve – která svým učením a duchovním vedením má také být pro jednotlivé věřící matkou a učitelkou.

Účinky zjevení v životě církve

To vše nám může pomoci správně pochopit úlohu a význam mariánských zjevení: Bůh nám je nedává proto, že bychom ke své spáse potřebovali slyšet ještě něco nového. Spíše je můžeme přijímat jako určitou „aktualizaci“ toho, co již známe z Písma a co nám řekl Ježíš.

To nás učí již svatý Jan od Kříže: *„To, co kdysi dávno skrze proroky říkal Bůh našim otcům mnoha způsoby, nám nyní nakonec, v těchto dnech, řekl všechno najednou ve svém Synu. Tím nám dává pochopit, že Bůh zůstal jakoby němý a nemá už, co by řekl, neboť to, co dříve říkal po částech prorokům, řekl již vcelku, když nám dal Všechno, což je jeho Syn. Proto ten, kdo by se chtěl nyní Boha na něco ptát nebo by chtěl nějaké vidění nebo zjevení, nejenže by dělal hloupost, ale křivdil by Bohu tím, že neupírá své oči zcela na Krista. Proto by mu Bůh mohl odpovědět tak, že by mu řekl: »Jestliže jsem ti již řekl všechno ve svém Slově, kterým je můj Syn, a nemám jiné, co ti mohu nyní odpovědět nebo zjevit víc než to? Upři své oči pouze na něj, neboť v něm jsem ti všechno řekl a zjevil a v něm najdeš dokonce víc, než co žádáš a po čem toužíš. Poslouchejte jeho, neboť já už nemám, co bych vám o víře zjevoval, ani další věci, které bych odhaloval.«“ (2V 22,4–5)²*

Není to tedy tak, že by bylo potřeba ještě něco nového zjevit – spíše se nám v konkrétní, právě prožívané realitě církve a světa znovu zpřítomní a „nasvítí“ nějaký konkrétní prvek křesťanské spirituality. Tak můžeme mariánská zjevení chápat i jako lék proti různým chorobám dnešní doby.

Skrze zjevení můžeme živěji prožít, že Bůh je uprostřed nás – nejen teoreticky, ale osobně a konkrétně. Věřícím lidem Maria přináší povzbuzení a posilu na cestě víry a oživení naděje.

Ukazuje se jako Žena, která nám přinesla Dárce živé vody (skrže uzdravující vodu v Lurdech; Jan 4,10–14), a Žena oděná sluncem (díky slunečnímu zázraku ve Fatimě; Zj 12,1–7). Představuje se jako „Panna chudých“ (Banneux), „Paní všech národů“ (Amsterdam) a „Matka Slova“ (Kibeho). Tím je zřejmé, že všechna autentická mariánská zjevení nás mají vést k intenzivnějšímu životu s Kristem a k plodnosti pro církvev.

Jaká konkrétní poselství nám tedy fatimské zjevení může přinést k prohloubení našeho duchovního života uprostřed karmelitánské rodiny?

Vidění pekla a Boží milosrdenství

První paralela mezi Fatimou a Karmelem, která se může stát poselstvím pro nás, mě napadla v souvislosti s prvním tajemstvím. V něm děti měly vidění pekla, při němž jim Panna Maria adresovala tato slova: „*Viděli jste peklo, kam upadají duše ubohých hříšníků. Aby byly zachráněny, chce Bůh zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají to, co vám*

řeknu, mnohé duše se zachrání a navrátí se jim pokoj.“ To nám může připadat, zvláště po prožitém Svatém roku Božího milosrdenství, hodně zneklidňující. Můžeme si klást otázky, jak tato dvě poselství (prezentaci Boha jako Milosrdné Lásky vůči nám a vizi pekla) lze skloubit. Když si však tajemství pozorně přečteme, zjistíme, že se nejedná o konstatování stavu, ale o podmíněné vyjádření. Jedná se o prosbu, aby k naplnění této vize nedošlo: „*Aby lidé byli zachráněni...“*

Podobnou zkušenost měla i sv. Terezie z Avily v době, kdy po letech dvojznačnosti prožívala své obrácení a plný návrat ke Kristu: *„Když jsem jednoho dne byla na modlitbě, zdálo se mi, že jsem se ocitla v jediném okamžiku v pekle, aniž bych věděla jak. Pochopila jsem, že Pán chtěl, abych viděla místo, které mi tam démoni připravili a které jsem si já sama zasloužila pro své hříchy. Bylo to jen na kratičkou chvíli; i kdybych však měla žít ještě mnoho let, zdá se mi, že je nemožné, abych to zapomněla. Jasně jsem chápala, že jde o velkou milost a že Pán chtěl, abych na vlastní oči viděla, odkud mě svým milosrdenstvím osvobodil. Od této chvíle se mi všechno zdálo snadné ve srovnání s jediným okamžikem, jaký jsem vytrpěla tam. Prožila jsem také velikou bolest z mnoha duší, které jdou do zatracení, a velkou touhu prospět duším, neboť se mi zdá, že bych pro vysvobození jediné z nich z tak těžkých trýzní snesla mnoho smrtí. Přemýšlela jsem, co bych mohla udělat pro Boha. A napadlo mě, že tím prvním je následovat povolání k řeholnímu životu, které mi Jeho Majestát udělil, a zachovávat mou Řeholi s co největší dokonalostí, které bych byla schopna.“* (Ž 32,1–8)

Terezie toto vidění prožije jako velkou milost, byť zcela jistě dramatickou. Tato zkušenost ji vedla (podobně jako fatimské děti) k plnému obrácení, zaměření se na Krista a také k velkému apoštolskému úsilí, k prosbám za spásu duší. Nejde tedy o to, abychom se Boha báli a vnímali ho jako přísného Soudce, který nám hrozí peklem. Jedná se spíše o krajní projev Božího milosrdenství. Boží soud je projevem jeho lásky. Ve své po nás toužící lásce nám chce připomenout, kde může skončit naše samospravedlnost a pýcha, to, když ve svém sobectví žijeme jen sami pro sebe. Zůstaneme v pekle své samoty.

Čím nám toto vše může pomoci na naší cestě za Pánem? Tím, že přijmeme správný „interpretační klíč“ pro všechny své zkoušky. My jsme sice zkušenost pekla neprožili, přesto však ve svém životě musíme projít různými těžkostmi, někdy i velmi náročnými. Svätý Jan od Kříže ve své Temné noci přirovnává všechna vnitřní očisťování člověka k očištění. V těchto chvílích můžeme prožívat pochybnosti o Bohu, o jeho dobrotě a péči, o jeho lásce k nám. Bůh

je však jen jeden, neprotiřečí si, je jednoduché Bytí. „Bůh je Láska.“ (1 Jan 4,16) Všechny naše kříže mnohem více mluví o nás a o naši situaci hříchu než o Bohu. To kvůli naší neočistěnosti a potřebě obrácení zakoušíme temnotu, prožíváme zkoušky. Bůh vůči nám jedná jako „žárlivě milující“ (Ex 20,5), který chce spálit v ohni své lásky všechnu naši nečistotu, abychom „dorostli do jeho podoby“ (srov. Gn 1,26), připodobnili se jemu. Je „sžírajícím ohněm“ (Dt 4,24), my jsme podle svatého Jana od Kříže „dřevem“, které je hozeno do ohně, aby se stalo – podobně jako Bůh – plamenem, který svou láskou zapaluje druhé.

Sr. M. Milada od Spasitele světa, OCD

(Pokračování)

Převzato z časopisu Karmel 1/2017 (Redakčně upraveno)

Poznámky:

¹ V následujících třech kapitolkách čerpám z knihy: A. J. BENEŠ: *Soukromá zjevení*, Olomouc 2003.

² Zkratky karmelitánských děl, použitých v článku, jsou: SV. JAN OD KŘÍŽE: V – *Výstup na horu Karmel*, DP – *Duchovní píseň*; SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE: Ž – *Knihla života*, Z – *Knihla o zakládáních*; SV. TEREZIE Z LISIEUX: Rk B – *Rukopis B (Příběh jedné duše)*; SV. TEREZIE Z LOS ANDES: Dp – *Dopisy, Deník*. Ostatní citace jsou převzaty z webu www.bosekarmelitky.cz.

SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÝ HADRIÁN Z NIKOMÉDIE

Dr. Johannes Gamperl

Svatý Hadrián (nebo Adrián) z Nikomédie se stal mučedníkem za vlády Diokleciána okolo roku 303. Byl popraven spolu s 23 jinými křesťany. Hadriánovy ostatky byly přineseny nejdříve do Byzance. Odtud se úcta k němu rozšířila do Říma, později také

do Francie. „Legenda aurea“, v níž je zaznamenán i život svatého Hadriána, se postupně šířila do mnoha zemí, a tak bylo uctívání svatého Hadriána známé v mnoha končinách.

Když tetrarcha Maximián¹ obětoval v městě Nikomédii modlám, vydal příkaz, aby vyhledávali křesťany. Tu šli někteří kvůli slíbené odměně, jiní ze strachu před trestem a přiváděli křesťany před soudce. Sousedé obžalovávali své sousedy a jiní své spolubydlící. Potom, co vladař přijal jejich vyznání, dal je mučit a spoutané v řetězech uvrhl do vězení.

Když teď Hadrián, nejvyšší velitel vojáků, viděl jejich nepoddajnost a statečnost, řekl: „Zapřísahám vás při vašem Bohu, řekněte mi, jak snášíte mučení.“ Tu mu křesťané řekli: „Žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo a žádnému člověku na srdce nepřišlo, co připravil Pán těm, kteří ho dokonale milují.“ Tenkrát skočil Hadrián mezi ně a zvolal: „Zapište mě k nim, protože já jsem také křesťan!“

Když Natálie, jeho mladá manželka, uslyšela, že je uvězněn, roztrhla své šaty a velmi plakala. Jakmile se ale dověděla, že je uvězněn kvůli své víře, zaradovalo se její srdce a běžela k vězení a líbala pouta jeho a ostatních křesťanů, protože ona sama byla už dlouho křesťankou, avšak kvůli pronásledování zůstávala v utajení. Dodávala jim odvalu, povzbuzovala ve víře a pak se vrátila domů.

Když se Hadrián dověděl, že se blíží den jeho umučení, sdělil to své ženě, protože jí to slíbil, aby mohla být přítomna jeho boji. Natálie zůstala po sedm dní, kdy byli křesťané mučeni, s nimi ve vězení, převlečena do mužských šatů, ošetřovala jejich rány a obvazovala je drahými plátny. Potom přišel den, kdy měli zemřít. Následkem mnohých útrap nemohli už sami chodit a museli být na místo popravu dovedeni jako zvířata.

Hadrián, velitel, je následoval se spoutanýma rukama a musel sám nést svůj skřípec. Natálie doprovázela svého manžela a říkala: „Nesmíš být malomyslný, můj milý muži, vždyť tu trpíš jenom krátký čas, pak budeš s anděly ve věčné radosti.“ Hadriánovi bylo v té době 28 let, byl to jemný a krásný mladý muž. Potom, co ho

čtyři silní muži mlátili, viděla Natálie Hadriána ležet na zádech, položila svoji ruku pod jeho hlavu a posilovala ho: „Blažený jsi, světlo mých očí, že jsi trpěl pro toho, který trpěl pro tebe. Odejdi tam, moje potěšení, abys mohl uvidět svoji slávu.“

Křesťané se mezi sebou poradili a usnesli se, že těla svatých dopraví do Konstantinopole, dokud nedojde s křesťany ke smíru, aby těla pak mohli se ctí přivést nazpět. Teď bydlela Natálie ve svém domě a uchová-

vala ruku svého muže na hlavové straně své postele, neboť byla útěchou jejího života.

Krásná, bohatá a ušlechtilá Natálie se líbila jednomu tribunovi, který ji prosil o ruku. Natálie ho však požádala, aby jí poskytl čas – na přípravu. Vroucně se modlila k Bohu, aby mohla zachovat svoji čistotu. V noci se jí ve snu zjevil jeden z mučedníků, mile ji utěšoval a přikázal jí, aby se potají vypravila tam, kde ležela mučednická těla. Natálie si s sebou nevzala nic než ruku svého manžela, vstoupila na loď a vydala se do Konstantinopole. Okolo půlnoci se jí zjevil ďábel v podobě lodníka na jiné lodi, který jim ukázal špatnou cestu a nechal je otočit doleva. Tím chtěl docílit, aby zamířili na širé moře, kde by zahynuli. Právě když otáčeli plachtu, zjevil se jim na malém člunu Hadrián, onen svatý mučedník, a řekl jim, že zlý duch jim špatně poradil. Plul teď na svém člunu před nimi a ukazoval jim správnou cestu. Natálii však zachvátila nevýslovná radost, když ho

viděla plout před sebou. Dříve než nastal den, dojeli bezpečně do Konstantinopole a Natálie spěchala do toho domu, kde byla uložena těla oněch mučedníků, a přiložila Hadriánovu ruku zase k jeho tělu.

V noci se jí zjevil Hadrián ve snu a řekl jí, že brzo přijde za ním do věčné slávy. A tak se stalo. Křesťané uložili její mrtvé tělo k mučedníkům. Církev ji uctívá jako nekrvavou mučednici.

Ostatky Hadriána byly v 7. století přeneseny do Říma a zde uloženy s velkou úctou. Papežem Honoriem (625–638) byl na Forum Romanum tomuto mučedníku zasvěcen kostel. Část ostatku z Hadriánova ramene v roce 1160 převzal v Římě biskup Daniel I. pro pražskou katedrálu. Připomínka těchto mučedníků připadá v katolické církvi na 8. září, kdy se však slaví svátek Narození Panny Marie.

Prosme milosrdného Boha, aby na přímluvu svatých mučedníků Hadriána a Natálie daroval manželům milost pomáhat si navzájem na cestě ke křesťanské dokonalosti a ke spáse.

*Z Oase des Friedens 3/2015 přeložil Miroslav Polepil
(Redakčně upraveno a doplněno)*

Převzato z týdeníku Světlo 36/2015

Poznámka:

¹ Hadriánovo mučednictví bývá spojováno s císařem Maximiánem na přelomu 3. a 4. století. V té době však v Nikomédii údajně panoval krutý pronásledovatel křesťanů Dioklecián a Maximián vládl západní části Římské říše z Milána. Je-li údaj správný, je zřejmé, že jméno císaře se do legend dostávalo později bez konfrontace s dějinami. [pozn. red.]

MINIANKETA

*Na naši minianketu tentokrát reagovali manželé **Ondřej (filolog, 45 let) a Marcela (překladatelka, 43 let) Koupilovi.***

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Ondřej: Nejraději mám pestrost naší farnosti. Jako bylo při stavbě a výzdobě hejčínského kostela před desetiletími užito množství krásných materiálů – kamenů, kovů, barev –, tak se dnes ve farní obci setkávají různě krásní lidé, z různých míst, různého prostředí, různého věku. Pán nás volá a my se scházíme a podle svých sil a možností se zapojujeme do farního života.

Marcela: Stejně jako manžel. Za jedenáct let, co v Olomouci žijeme, hejčínská farnost krásně rozkvetla, je v ní hodně dětí a to je dobře, protože ty děti jsou její budoucnost. A pak mám moc ráda farní guláš a ranní adventní roráty se společnou snídaní. Tam hodně zakouším pocit sounáležitosti – při bohoslužbě se díváme na Ježíše, na takovýchto akcích se díváme víc jeden druhému do tváře. Obojí je nutné, abychom se na cestě do Království neztratili.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Ondřej: Nerad sním „co by kdyby“, takže nejspíš vytrvalost v tom dobrém z farního života, které už tady je. V budoucnosti navíc vždycky čeká překvapení – a naděje. Obecně mám za to, že v dnešním kolotavém životě často neprospěje vymyslet, že budeme dělat ještě něco jiného a dalšího a unikat z jedné aktivity do druhé, ale spíš že budeme dělat to dobré pořádně, soustředěně, s radostí a úctou k Bohu i lidem. Ve farnosti se to týká jak účasti na bohoslužbách (liturgie obnovená po II. vatikánském koncilu předpokládá aktivní účast všech, každého a každé na jejich místě ve slavicím shromáždění), tak věcí praktických,

organizačních, komunikace a vztahů. Farnost je veliká, služeb mnoho, každý se může ujmout toho svého.

Marcela: Já bych momentálně také nevymýšlela nic nového, všichni jsme spíš organizačně přetížení. Ale potěšilo by mě, kdyby se nám ve farnosti podařilo víc si uvědomovat, že farní život bude vypadat podle toho, co do něj vložíme my sami. Mám dojem, že když je třeba něco zorganizovat, „padá“ to na bedra více méně týchž farníků.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Ondřej: Byla to četba pracovní, ale i duchovně povzbuzující. Nakladatelství Krystal OP vydalo dokument biskupské konference USA „Zpívejte Pánu: hudba v bohoslužbě“. Není to jen technický popis, jaké je místo hudby ve všech dnešních římskokatolických obřadech, ale vlastně dobrý průvodce těmito obřady.

Marcela: Vynikající kniha bývalého generála dominikánů Timothyho Radcliffa „Proč být křesťan“. Svěží, povzbudivé a inspirativní čtení pro každého, kdo hledá způsob, jak být solí země v dnešní překotné době.

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Ondřej: Těžko se vybírá. V úctě k světicím a světcům mám podobný postoj jako k farnosti: celé pestré společenství svatých pro mě stojí výš než jednotlivci. Ale jako cesta při túře nutně prochází konkrétní krajinou, vede kolem konkrétní studánky, zatočí se ke konkrétnímu potoku a protne konkrétní louku mezi lesy, tak i cesta života prochází nějakými konkrétními místy. Musím-li tedy vybírat, jmenuji ty, kteří stáli poblíž mé životní cesty, hlavně slovy svých textů: svatý Benedikt z Nursie (6. století), který stojí na počátku benediktinské mnišské tradice, svatý Augustinus (4.–5. století), autor „Vyznání“, a Jan Cassianus (4.–5. století), v jehož dílech jsem našel počátek mnoha témat z duchovního života, která jsou živá i po šestnácti stoletích.

Marcela: Je jich spousta, ale sem se vejde jen jeden. Ital Pier Giorgio Frassati. V roce 1991 jsem díky úžasným italským přátelům navštívila turínskou katedrálu. Bylo to krátce po Pier Giorgiově blahořečení (a nedlouho po mé konverzi). Poprvé jsem se setkala se světcem, který žil relativně nedávno, světec z masa a kostí (mám ráda jeho fotografii, na které – rozesmátý – stojí vysoko v zasněžených Alpách s fajfkou v puse). Pocházel z významné a bohaté turínské rodiny (tatínek byl senátor), ale hledal úplně jiný vliv a jiné bohatství – založil několik modlitebních společenství a navštěvoval chudé a nemocné a pomáhal jim. Milovali ho pro jeho veselost, opravdovost, upřímnost a svěží zbožnost. Jak mohl, podnikal výlety do nádherných piemontských Alp. Zemřel ve 24 letech. A mně osobně už z nebe několikrát pomohl.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

CYKLOPOUŤ ŘEČÍ ČÍSEL

O osobních zážitcích se píše těžko, protože je velmi těžké pojmenovat srozumitelně druhým to, co člověk cítí a čeho se kolikrát jen lehce dotkne.

Rád bych se s vámi ale i tak podělil o několik čísel, myšlenek a postřehů z naší cyklopouti.

Najeli jsme za šest dní 350 kilometrů, nastoupali přes 6 kilometrů a denní rychlostní průměr byl mezi 13 a 16 kilometry za hodinu. Nejdelší denní ujetá vzdálenost byla 73 kilometrů díky zkratce – z původních 62 kilometrů.

Užili jsme si horka, deště, krupobití, větru, mlhy, ale oproti 1 Král 19,11–12 si myslím, a s odstupem času stále více, že Hospodin byl s námi v každé z těchto, v danou chvíli, zajímavých situací. Samozřejmě, že jsme zakusili i pěkné počasí. A byl s námi nejenom na cestě, ale i v lidech, se kterými jsme se setkali. Také nám dal vidět

a zakusit slabosti druhých a hlavně naše. Za velkou milost považuji to, že jsme mohli mít, mimo sobotu – den návratu – každý den mši svatou a poslední den v Číhošti setkání s pamětnicí všech událostí, které prošly touto obcí, paní Lebedovou. Její svědectví a vyprávění v místním kostele, který nám ochotně otevřela, bylo třešničkou na dortu této pouti.

Na otázku, jestli bych jel znovu, mohu odpovědět „určitě“, a pokud by se něco podobného v budoucnu opět pořádalo, zvu každého. Jsou věci a situace, které je dobré zažít osobně.

Jiří Hubička

KŘESŤANSKÁ MLÁDEŽ V OLOMOUCI

POSTŘEHY Z CELOSTÁTNÍHO SETKÁNÍ MLÁDEŽE V OLOMOUCI (15.–20. 8. 2017)

„Celostátní setkání mládeže bylo výborně zorganizováno od programu až po ubytování, a předčilo všechna má očekávání.“

Program na jednotlivé dny byl rozvržením času podobný a to takto: ranní program, mše, oběd, individuální program (=workshopy, přednášky, sport nebo prohlídky různých míst), večerní program (=divadélko, hudba, rozhovory, možnost zpovědi a modlitba), až na pátek, kdy se konala odpoledne pěší pout' na svatý Kopeček, která byla zakončena mší svatou a ohňostrojem. Setkání jsem prožil ve společnosti svých kamarádů, a během setkání jsem poznal i nového kamaráda. Poslechl jsem si například přednášku od kardinála Duky o exorcismu a besedu *Mluvte s nimi jako s maminkou a tatínkem...jak mluvit s Bohem a s lidmi o Bohu* od Jiřího Stracha. Také jsem měl možnost vyslechnout si svědectví o zesnulé Chiary Petrill od jejího manžela Enrika. Celé setkání provázely kapely, hrály spoustu katolických písní v moderním provedení. Fajn taky bylo to, že jsme nebyli zavřeni v kostele.

Celé setkání bych zhodnotil jako dobrou příležitost podívat se sám na sebe i na Boha velmi příjemnou formou, často i zábavnou. Je to nový pohled. Rozhodně bych všem doporučil, aby šli na setkání a nebáli se něčeho nového. Kdybych měl možnost, hned bych šel znovu.“

Norbert Vymětal, 13 let

„Jsem velice ráda, že jsem se mohla tohoto setkání zúčastnit. Velkým obohacením pro mě byly nejen přednášky, ale především svědectví života víry mladých a scénky, které velmi pěkně vychytaly vnitřní boje mladého člověka. Odnáším si motto: »Neboj se života a žij!«“

sestra Alžběta

„Na toto setkání jsem se moc těšila. Měli jsme zde na výběr z různých přednášek a modliteb, kde člověk mohl zakusit přítomnost Krista. Krásné bylo svědectví Enrika o životě jeho manželky Chiary Petrillo, které zaznělo v sobotu během pouti rodin. Vše bylo spojené s mottem setkání: »Nebojte se!« Proto odevzdejme své strachy Kristu, ten nás zná, ve všem nám pomáhá a je stále s námi.“

Zdeňka, 20 let

„Když jsem přicházel, zcela jasně jsem nevěděl, co mám čekat (bylo to pro mě první setkání mládeže). Moje obavy »co se tam bude dělat« a »jestli to nebude nuda« se však velice brzy rozplynuly. Hned po příchodu na setkání

jsem byl »vcucnut« do šestitisícového davu, a pak už se to se mnou vezlo jako na horské dráze. Přednášky, přátelé, koncerty a scénky se kolem mě míhali obrovskou rychlostí a dávali mi překrásné zážitky a nové zkušenosti. I přestože tyto věci byly krásné, žádná z nich se nevyrovnala hlubokému doteku lásky, kterým mě Bůh obohatil při adoraci nebo na mších, kdy mi dal pocítit vnitřní radost a pokoj. Na akci budu dlouho vzpomínat a doufám, že pojedou v budoucnu na další podobná setkání a zažijí podobné duchovní povznesení, ale i srandu :), jako jsem zažil zde na CSM v Olomouci.“

Josef Šumpík, 16 let

„CSM jsem se účastnila po celou dobu převážně vzdáleně prostřednictvím sledování televize NOE. Setkání na Svatém Kopečku a nedělní mši svatou jsem však měla možnost prožít s mladými naživo. A je to úplně něco jiného! Protože jsem pamětnice dnes už legendárního setkání s Janem Pavlem II. v roce 1995, byla mi tato skutečnost »taktně« připomenuta otázkou: »Jaké to je být starý mezi mladými?« Krásné to bylo! Bohu díky za všechna ta radostná a jásající mladá srdce, která s velkým zápalem a upřímností vyznávala svoji víru. Vidět tolik nadšení, svěžesti a energie bylo velice povzbuzující a uvědomila jsem si opětovně a silně, jak je Bůh stále činný a mocný, jak úžasného a starostlivého mám Otce. A že na to často zapomínám. Vždyť ve shromáždění byl hmatatelně přítomen Duch Svatý, který do nejmenšího detailu vše řídil a vším pronikal. Díky všem, kdo se jakkoliv zasadili o to, abychom se takto mohli společně sdílet.“

Jana Šumpíková, 43 let

„Po loňském Krakově pro mě bylo samozřejmé, že vyrazím i na celostátní setkání. Ne že bych zrovna urputně toužila po neprostopupných davech všude okolo, nekonečných frontách na oběd či po kompletním ugrilování celého člověka na nemilosrdně pražícím slunci. Táhllo mě tam něco jiného – něco, co spolehlivě přebilo všechny výše zmíněné nepříjemnosti, které masové akce tohoto typu přináší. To »něco« je specifická atmosféra a vědomí Boží přítomnosti, které jako by se s každým jedním účastníkem násobilo. Každý den jsem prožila naplno od rána až do večera, ať už účastí na zajímavých přednáškách či při slavení mší svatých, které v takovém množství mladých nabývaly zcela nového rozměru. Zanechalo to ve mně pocit, že až se všichni jednou sejdeme v ráji, bude to vypadat podobně – všichni budeme navěky duchem mladí a s úsměvem na rtech společně oslavovat Hospodina. Tenhle nepatrný kousek ráje, který se nám tam společně podařilo vytvořit, jsem si v srdci odnesla domů společně s neopakovatelnými zážitky a odvahou, o kterou se postaralo motto setkání: »Nebojte se!«“

Terezie Šumpíková, 18 let

HEJČÍNSKÁ SCHOLINKA

Milé holčičky, milí kluci,

chtěla bych vás všechny pozvat, abyste se zapojili do hejčínské Scholinky. Je otevřena vám všem, kteří rádi zpíváte (popřípadě i hrajete na nějaký nástroj) a chodíte do 2. a vyšší třídy.

Co nás společně čeká? Jednou za měsíc budeme zpívat písničku při mši svaté. Zkoušky budou dvě, jedna vždy s týdenním předstihem (po mši), druhá před samotnou mší svatou, na níž budeme zpívat. **Poprvé se sejdeme 24. září**, po skončení „desáté“ mše svaté v místnosti nad sakristií. Prosím všechny, které by toto pozvání zaujalo, aby si mě do té doby buď odchytili k osobní domluvě přímo v kostele, nebo mi napsali e-mail na adresu ema.koupilova@seznam.cz. Budu se na vás moc těšit :).

Ema Koupilová

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNA BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:

Mše svatá nebude o slavnosti sv. Václava, **ve čtvrtek 28. září**. Jsme zváni na mši svatou do katedrály v 10 hodin.

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je do 21 hodin příležitost k **tiché adoraci** v kapli Panny Marie.

V neděli 3. září při mši svaté v 10 hodin bude **žehnání školních tašek, dětí školou povinných a pedagogů**.

Cherubínek se po prázdninách opět bude věnovat dětem při každé nedělní mši svaté v 10 hodin během bohoslužby slova, a to od neděle 3. září.

Cherubínek zároveň hledá zájemce, kteří by byli ochotní se zapojit do programu **Cherubínek pro děti**. Můžete se napsat na papír vzadu v kostele nebo přihlásit se přímo Vojtěchu Černému na e-mail: vojtcerny@centrum.cz.

Farní kafe (občerstvení po nedělení mši svaté v 10 hodin) bude opět od září pokračovat. Hledají se rovněž dobrovolníci, kteří by byli ochotní pomoci s přípravou. Můžete se napsat na papír vzadu v kostele nebo přihlásit se přímo Vojtěchu Černému na e-mail: vojtcerny@centrum.cz.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 7. září, dále ve čtvrtek 5. října.

Na konci srpna začala **poslední etapa výmalby kostela**. Restauruje se výmalba prostoru pod kůrem a bočních kaplí u sedes a křtitelnice. Úklid kostela je třeba dělat před každou nedělí. Zpravidla se bude uklízet v sobotu odpoledne v 17 hodin. Čas se ale může měnit. Sledujte proto nedělní ohlášky v kostele nebo na webu farnosti www.farnost-olomouc-hejcin.cz. Již nyní známou výjimkou bude sobota 9. září, kdy bude v kostele dopoledne svatba, proto bude muset být úklid kostela již v pátek 8. září v 18.15 hodin. Prosíme, přijďte pomoci s úklidem kostela, bez něhož nebude možné v neděli v čistém prostředí slavit mši svatou. Děkujeme.

Sobota 16. září je **Dnem církevních škol** – významný den. Česká biskupská konference vyzývá k modlitbě na daný úmysl.

Farní spoření a sbírka na opravu kostela bude v neděli 17. září.

Setkání lektorů, kteří čtou při bohoslužbách v Hejčíně, bude v neděli 17. září v 18.30 hodin v hejčínském kostele. Prosíme všechny lektory, aby se tohoto formačně praktického setkání zúčastnili.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 19. září v 19.30 hodin.

Společenství mládeže (15 roků a výš): První setkání se uskuteční ve středu 27. září v 18.30 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Vede P. Marian.

Římskokatolická farnost sv. Václava pořádá od 20. září do 13. prosince 2017 každou středu od 18.30 do 21 hodin v klášteře františkánek (Akademická ul., Biskupské nám.) **Kurz Alfa**. Jedná se o 13 večerů na základní témata křesťanské víry. Setkání začíná lehkou večerí, následuje promluva na téma večera. V diskuzi můžete vyjádřit svůj názor, na cokoliv se zeptat, nebo jen naslouchat ostatním. Vstup je volný. Kurz Alfa je vhodný pro

hledající a nevěřící nebo pro znovuuchoopení své víry. Pozvěte své blízké a přátelé a ukažte jim, čemu věříme. Více informací na <https://www.facebook.com/alfaolomouc/>. Přihlásit se můžete na alfa.olomouc@seznam.cz nebo na telefon 608 491 670.

Setkání seniorů bude ve čtvrtek 21. září v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Potravinová sbírka **Krajíc chleba pro chudé** se uskuteční v neděli 24. září. Pomoc může mít finanční i materiální podobu a výtěžek bude použit na zajištění jídla pro lidi bez domova v Olomouci. Sbírají se zejména potraviny na vaření polévek – luštěniny, cibule, brambory, polévkové koření, olej, sůl, ocet, pepř, těstoviny, rýže, mouka, vejce, zelenina (mrkev, celer, česnek apod.). Dále čaj, káva, cukr, sirup, paštiky a jiné konzervy.

V rámci 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě putuje v měsíci září po katedrálách a poutních místech naší země **socha Panny Marie Fatimské**. V olomoucké katedrále bude v neděli 24. září. Bude přivezena na mši svatou v 10 hodin. Odpoledne od 15 hodin bude modlitba růžence s výkladem významu poselství Fatimy. V 16.30 hodin bude mše svatá (hlavní celebrant arcibiskup Jan Graubner), po které následuje procesí se sochou Panny Marie Fatimské a obnova zasvěcení města Olomouce a arcidiecéze. Na Svatém Kopečku bude socha Panny Marie Fatimské v pondělí 25. září od 16 hodin.

Ve čtvrtek 28. září **o slavnosti svatého Václava** bude v olomoucké katedrále pontifikální mše svatá v 10 hodin. Při návštěvě katedrály je možné v tento den (patrocinium kostela) získat za obvyklých podmínek plnomocné odpustky.

Čtvrtek 28. září je **výročním dnem jmenování Mons. Jana Graubnera arcibiskupem olomouckým (1992)**. Pamatujme na něho i na celou arcidiecézi v modlitbě.

Letošní víkend pro muže **Chlapi sobě** se uskuteční ve Vysokých Žibřidovicích od pátku 29. září do neděle 1. října s účastí otce Norberta Žušky, O.Carm. V případě zájmu je možnost prodloužení pobytu, a to od středy 27. září odpoledne, protože čtvrtek 28. září je den pracovního klidu. Čtvrtek a pátek by byl prožit více duchovně, byl by to prostor pro osobní setkání s Bohem. V sobotu je na programu tradiční výšlap. V případě zájmu kontaktujte Jiřího Hubičku, mobil: 736 458 520, e-mail: hubickovi@volny.cz.

Charita Olomouc organizuje sbírku **Kontejner pro Haiti**. Uvnitř kontejneru **zbývá místo pouze na sportovní a školní pomůcky** pro děti. Sběrka trvá do 30. září 2017. Potřebné věci do sbírky mohou zájemci odevzdat každý všední den od 9 do 15 hodin na adrese Arcidiecézní charity Olomouc: Křížkovského 6. Podrobnosti o sbírce najdete na www.haiti.cz.

V neděli 1. října v 19 hodin bude v kapli Panny Marie modlitební **Večer se sv. Terezií z Lisieux**. Součástí bude žehnání růží. Tak jako každý rok, i letos bude možné vytáhnout si lísteček s citátem z textů svaté Terezie jako inspiraci pro naši duchovní cestu.

Setkání nad Biblií s Mariánem Jahodou bude v neděli 1. října v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Náboženství se bude v letošním školním roce vyučovat takto:

ZŠ Helsinská: v pondělí od 15 hodin, začíná se 2. října, učí Dagmar Hubičková, e-mail: sspl@centrum.cz.

ZŠ Horka nad Moravou: 1. a 2. třída ve středu od 13.30 hodin, začíná se 20. září, učí Jarmila Vepřková, e-mail: jarusveprkova@centrum.cz • 3. třída (příprava na první svaté přijímání) ve středu od 14.15 hodin, začíná se 20. září, učí Jarmila Vepřková • 4. až 6. třída ve středu od 15 hodin, začíná se 20. září, učí P. Marian Masařík, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz.

Gymnázium Hejčín: učí Jaroslav Franc, e-mail: jaroslav.franc@upol.cz. Konkrétní čas nebyl do uzávěrky Hejčínského oka

znám. Sledujte ohlášky v kostele nebo na webových stránkách farnosti Hejčín.

Hejčínský kostel, místnost nad sakristií: 1. a 2. třída ve čtvrtek od 15 hodin, začíná se 5. října, učí Marcela Koupilová, e-mail: marcela.koupilova@seznam.cz • 3. třída (příprava na první svaté přijímání) ve čtvrtek od 16 hodin, začíná se 5. října, učí Marcela Koupilová • 7. až 9. třída, učí Jaroslav Franc, e-mail: jaroslav.franc@upol.cz, konkrétní čas nebyl do uzávěrky Hejčínského oka znám • 4. až 6. třída – v době uzávěrky Hejčínského oka nebyly podrobnosti o výuce známy. Sledujte ohlášky v kostele nebo na webových stránkách farnosti Hejčín.

Prosíme, kdo jste ještě děti nepřihlásili, učňte tak co nejdříve. Přihlášky jsou v kostele vzadu na stolku. Změna vyhrazena. Sledujte ohlášky v kostele nebo web farnosti.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné **zapisovat úmysly mší svatých na rok 2017.**

* * *

Informace z Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého:

Zveme všechny na **pout' za víru v našich rodinách**, která se uskuteční v neděli 10. září 2017. Povede od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce. Cesta je dlouhá asi 8 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Sraz ve 12.50 hodin před katedrálou. Bližší informace najdete na www.rodinnyzivot.cz. Kontakt: Peter Markovič, tel. 587 405 293, e-mail: markovic@arcibol.cz.